

[Heinesen]

nisteren, at det er vi helt oprigtigt talt kede af. Vi havde faktisk håbet, at regeringen kunne præstere et mere konstruktivt grundlag for de helt nødvendige beslutninger.

Imidlertid er der ikke noget i vejen med regeringens proklamationer. I dette investeringsprogram som i de andre er lyrikken i orden. Regeringens økonomiske politik har til formål at skabe nye muligheder for investeringer, produktion og beskæftigelse, hedder det. Men virkeligheden står desværre ikke mål med lyrikken, for i investeringsprogrammets afsnit om den samfundsmæssige vurdering åbenbares sandheden jo: arbejdsløsheden vil vokse fra godt 260.000 i 1982 til 285.000 i 1983, hvilket i øvrigt utvivlsomt er en undervurdering af stigningen i arbejdsløsheden. Og om erhvervsinvesteringer og boliginvesteringer hedder det, at de formentlig vil være omtrent uændrede fra 1982 til 1983.

Regeringen kan ikke skjule, at investeringsprogrammets virkninger på investering og beskæftigelse vil være helt ubetydelige i de nærmeste år. Den vurdering er vi enige i, og den deles åbenbart også af Industrirådet, hvis formand i går udtalte til Radioavisen, at virkningerne ikke bliver store, hverken i 1983 eller i 1984. Samme vurdering er indeholdt i Managements politiske ugebreve fra den 2. december 1982, som jeg nævner, fordi det jo er dem, der først fik præsenteret regeringens plan. Det siges heri, »at programmet ikke på kort sigt giver nogen væsentlig reduktion i ledigheden. Tværtimod kan det inden for de nærmeste år blive svært for det nye investeringsprogram at kompensere for sparepolitikens afdæmpende virkning. Derfor må det forudses, at ledigheden fortsat vil stige de kommende år, antagelig frem til omkring 1985, hvis regeringens program vedtages i den nuværende form«.

Jeg synes, at dagbladet Børsens leder fra den 2. december 1982 ramte meget rigtigt, da man dér sagde:

»Helhedsindtrykket er, at regeringen i for høj grad har set på de direkte afledte offentlige udgifter. Hvis man ønsker at få sat fart i hjulene, så hjælper det ikke at være alt for nøjeregnende med brændstoffet.«

Socialdemokratiet står altså ikke alene med den vurdering, at regeringens investeringsprogram er helt utilstrækkeligt. Det såkaldte program til investeringsfremme består

jo hovedsagelig af nogle mere eller mindre interessante – jeg vil gerne være venlig og sige: altovervejende mere interessante – artikler om en række spændende emner. Det skæmmes lidt af, at man undervejs hejser liberalismens fane over en række borgerlige fordomme, som har meget lidt eller slet ingenting at gøre med, hvordan man fremmer investeringerne. Således skal rengøring og brandvæsen og vaskeri m.m. udliciteres til private virksomheder. Det medfører vel ikke investeringer i flere arbejdspladser. Tværtimod må man formode, at regeringen håber, at det giver nogle færre. Store dele af arbejdsmiljøområdet skal svækkes. Det gælder bedriftssundhedstjenesten og en række sikkerhedskrav, ligesom en sænkning af grænseværdierne for støj skal udsættes, alt sammen under påskud af at ville fremme investeringerne. Endelig skal såmænd også monopolløvgivningen svækkes, angiveligt for at fremme investeringerne.

Det er efter min mening 3 klare eksempler på, at regeringen bruger de økonomiske vanskeligheder som påskud til at fremme rene partipolitiske mærkesager.

Andre af det såkaldte investeringsprogram almindelige betragtninger er vi meget enige i. Det gælder både i det generelle forskningsafsnit og i de afsnit, som omhandler erhvervslivets vilkår, energipolitikken og anvendelse af ny teknologi. Det meste af det er jo også blot en beskrivelse af det, som tidligere socialdemokratiske regeringer har iværksat, og det vil vi naturligvis støtte både en fortsættelse og en udbygning af.

Det, jeg vil sige til finansministeren, er, at det, vi savner i regeringens program til investeringsfremme, ikke er værdifulde betragtninger og beskrivelser og konstateringer – dem er der mange af. Det, vi savner, er nye, konkrete forslag til fremme af investeringer i beskæftigelse, som i de nærmeste år og i et tilstrækkeligt omfang modvirker de negative investerings- og beskæftigelsesvirkninger af regeringens finanspolitiske stramning. Dem er der næsten ingen af.

Når vi ser på det, som regeringen kalder første fase – det er det, vi skal tage stilling til nu – og når vi ser bort fra de foranstaltninger, som den tidligere socialdemokratiske regering har iværksat og foreslået, og når vi endvidere ser bort fra de forslag, som den nuværende regering allerede har fremsat, og